

Arrest

nr. 306 251 van 8 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, op 27 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, kwam volgens haar verklaringen samen met haar moeder België binnen op 29 maart 2019. Verzoeksters moeder diende reeds twee verzoeken om internationale bescherming in. Het eerste verzoek werd kennelijk ongegrond bevonden en het tweede niet-ontvankelijk, en deze beslissingen werden telkens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Nadat het in eigen naam ingediende verzoek om internationale bescherming van verzoekster op 2 december 2021 niet-ontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) en de Raad het hiertegen ingestelde beroep bij arrest nr. 276 951 van 2 september 2023 verwierp, dient verzoekster, nog steeds minderjarig, op 25 juli 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 september 2023 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het volgende verzoek om internationale bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 september 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bent je etnische Albanees, heb je de Albanese nationaliteit en ben je afkomstig uit Tirana. Je bent minderjarig. Je ouders zijn S. B. en M. T. (O.V. x.xxx.xxx). Je hebt een (meerderjarige) broer F. die in Spanje woont. Je vader woont in Albanië, en je moeder vergezelt je in België. **Op 2 april 2019 diende je moeder haar eerste verzoek om internationale bescherming in in België.** Ze verklaarde hierbij dat jullie jarenlang slachtoffer waren van ernstig huiselijk geweld door je vader. Haar talrijke pogingen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten losten niets op. Op 18 februari 2015 scheidden je ouders. Je moeder kreeg voogdij over jou. Je vader mocht jou éénmaal per week ontmoeten. Ondanks het contactverbod viel je vader je moeder nog vaak lastig door op te dagen op haar werk, op jullie school en door zaken te stelen uit jullie huis. Je moeder contacteerde de politie maar ze ondernamen niets. Naast de problemen met je vader, werd je moeder bedreigd door personen met wie je vader in het verleden problemen kende. Op 23 maart 2019 verlieten jullie Albanië en kwamen samen naar België, waar jullie aankwamen op 29 maart 2019 en een verzoek om internationale bescherming indienden op 2 april 2019. Jij volgde als minderjarige de procedure van je moeder. Zonder het land te verlaten **diende je moeder op 12 juli 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.** Je vader diende een klacht in voor de ontvoering van jou, waardoor je moeder op 7 september 2020 door de Belgische politie werd ondervraagd. De Albanese politie ging maandelijks langs bij jouw grootouders met het verzoek aan je moeder om zich aan te melden. Je moeder vreesde dat ze in de gevangenis zou terechtkomen van zodra zij zou terugkeren naar Albanië en ze vreesde nog steeds je vader. Op dezelfde dag diende jij je **eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.** Je verklaarde eveneens slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld door je vader. In november 2018 ging je moeder naar Zwitserland om een achternacht te bezoeken die een tweeling had gekregen. Jij verbleef in die periode bij je grootouders. Je vader zei dat zij jou ontvoerd hadden, en drong erop aan dat hij je mocht zien. Hij stuurde de politie naar je grootouders. De politie raadde je aan met hem af te spreken, aangezien hij bezoekrecht had gekregen bij de echtscheiding. In januari 2019 trachtte je vader je te ontvoeren met de bedoeling je uit te huwelijken. Toen je moeder in februari 2019 terugkeerde uit Zwitserland, bleek je vader in jullie huis te zijn binnengedrongen. Hij had de sloten veranderd, zodat jullie niet meer binnen konden. Toen hij jullie uiteindelijk binnenliet, nam je mama snel een sleutel en belde de politie. Je vader vertrok en jullie gingen bij het commissariaat verklaringen afleggen. Naast de problemen met je vader, werden jullie bedreigd door personen met wie je vader problemen had. Op 23 maart 2019 verlieten jullie Albanië. Je vader diende achteraf klacht in tegen je moeder wegens ontvoering, waardoor je moeder werd gezocht door Interpol. De politie kwam regelmatig langs bij je grootouders, en er werd gezegd dat zij naar de gevangenis zou worden gebracht als ze in Albanië of één van de buurlanden zou komen. Bij terugkeer naar Albanië vreesde je dat je moeder meteen in de gevangenis zou belanden en dat je vader je zou ontvoeren of vermoorden. Op 2 december 2021 werd je verzoek niet-ontvankelijk verklaard door de Commissarisgeneraal. Je beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 september 2022. Het tweede verzoek van je moeder werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard op 22 oktober 2021. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 21 maart 2022. Zonder het land te hebben verlaten, **diende je op 25 juli 2023 je huidige, tweede verzoek in eigen naam in.** Je herhaalde slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld door je vader en stelde meer details te willen geven tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Je voelt je niet beschermd door de Albanese autoriteiten, want zelfs als er bescherming werd toegekend was die ontoereikend en enkel op naam van je moeder. Bovendien diende je vader klacht in tegen je moeder wegens ontvoering. Bij terugkeer naar Albanië vrees je je leven door je vader, en door de personen met wie hij problemen had. Je zal vermoord worden, of uitgehuwelijkt en daarbij verkracht worden. Je zal niet de mogelijkheid hebben om verder te studeren. Daarnaast zal je niet opgevolgd worden voor het syndroom van Turner waar je aan lijdt.

Ter staving van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een usb-stick met een audiofragment van een ruzie tussen je vader en je broer; de documenten van de echtscheiding van je ouders (met vertaling); medische rapporten; en een rapport van de vzw Nansen waarin je situatie uit de doeken wordt gedaan (met als bijlagen de echtscheidingsakte van je ouders, verslagen van je psychologe (dd. 21.12.2021, 07.07.2023), een medisch rapport (aangaande het syndroom van Turner), een informatiefiche van het syndroom van Turner, een ondertekend mandaat ter instemming m.b.t. persoonlijke informatie, en twee krantenartikels over een drievoudige feminicide in Albanië). Je advocaat stuurde via e-mail een begeleidend schrijven met hetzelfde rapport van Nansen, alsook een verslag van de UN Human Rights Committee aangaande een Albanese vrouw die een verzoek om internationale bescherming indiende in Denemarken en verslagen van je psychologe (dd. 21.12.2021, 07.07.2023 en 24.08.2023).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde, als begeleide minderjarige heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Bovendien werd je, zoals je had gevraagd, gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Aangaande de verslagen van je psychologe wordt er vastgesteld dat zij hierin verwijst naar haar verslag dd. 21.12.2021, waarmee bij de beoordeling van je eerste verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds rekening werd gehouden. Voor het overige geeft zij aanbevelingen voor een eventueel persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, hetgeen in casu in de huidige procedure niet vereist was.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en jij in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat jouw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat jouw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard omdat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berustte op dezelfde gronden die je moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek dd. 2 april 2019, waarvoor de beslissing definitief was. Jij haalde geen elementen aan waaruit kon blijken dat jullie geen of onvoldoende beroep konden doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Dat jouw moeder zou worden gezocht door Interpol en naar de gevangenis zou worden gebracht als ze in Albanië zou komen werd nergens met concrete elementen onderbouwd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad bevestigde hierbij expliciet dat de door jou aangehaalde elementen (de vrees dat jij weggenomen kon worden van je moeder, en/of dat je ontvoerd en uitgehuwd zou worden door je vader) niet konden worden beschouwd als eigen feiten die een apart verzoek konden rechtvaardigen, dat je niet in concreto aantoonde dat je niet kon rekenen op bescherming van de Albanese autoriteiten, en dat je vrees dat je moeder ten gevolge van een klacht door je vader naar de gevangenis zou gaan geheel hypothetisch was. Het attest van je psycholoog (dd. 21 december 2021) deed aan deze vaststellingen geen afbreuk. Hiertegen tekende je geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van jouw huidig verzoek breng je geen dergelijke elementen aan. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verwees je immers opnieuw naar de problemen met je vader, de (in jouw ervaring) gebrekkige bescherming door de Albanese autoriteiten en de problemen met mensen die je vader kende.

Hoewel je stelde dat je meer details wilde vertellen over wat je was overkomen, haalde je geen elementen aan die je niet eerder kon vermelden (verklaring volgend verzoek, vraag 17, 20, 21). Je scheen geen nieuw licht op het hoofdelement van de beslissing die werd genomen in het kader van je vorige verzoek, met name dat het gebaseerd was op dezelfde elementen die door jouw moeder werden aangehaald in haar verzoek. Evenmin haalde je elementen aan die de conclusie van de eerdere beslissingen, met name dat jij en je moeder niet aantoonde geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten, kunnen wijzigen. Voor wat betreft het schrijven van je advocaat, waarin deze verwijst naar de zaak van een Albanese vrouw wiens verzoek in Denemarken werd geweigerd, wordt opgemerkt dat elk verzoek op eigen merites wordt beoordeeld en dat hiermee op geen enkele wijze in concreto wordt aangetoond dat jij en je moeder niet kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Aangaande het schrijven van de vzw Nansen wordt vastgesteld dat een heel aantal zaken worden herhaald die reeds werden aangehaald bij je eerste verzoek (hetzij tegenover het Commissariaat-generaal, hetzij in de beroepsprocedure). Het feit dat je vader bezoekreht had, werd reeds mee in overweging genomen bij de behandeling van je eerste verzoek én bij het eerste verzoek van je moeder (de echtscheidingsakte werd toen reeds neergelegd en kan dus niet als nieuw element worden beschouwd). Het feit dat je vader een klacht indiende tegen je moeder was ook reeds bekend ten tijde van je eerste verzoek. Het loutere feit dat hij ertoe in staat was een klacht in te dienen bij de politie, toont geenszins aan dat de Albanese autoriteiten niet (langer) bereid zouden zijn stappen te ondernemen tegen je vader. Het advies dat de vzw Nansen heeft geschreven in het kader van jouw verzoek kan, in tegenstelling tot wat er in dit advies wordt geschreven, bezwaarlijk worden beschouwd als nieuw element voor zover er in dit advies geen nieuwe, inhoudelijke elementen worden aangebracht die de beoordeling van jouw verzoek kunnen wijzigen – quod non.

Wat betreft je verklaringen, met name dat er in Albanië geen gespecialiseerde artsen zijn voor de ziekte die jij hebt (verklaring volgend verzoek, vraag 20), en de neergelegde stukken aangaande het syndroom van Turner, dient te worden vastgesteld dat deze door jou ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Je dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, breng jij geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat je voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door jou neergelegde documenten werden in deze beslissing reeds besproken. Wat betreft de USB-stick, waarop een audiofragment zou staan van een ruzie tussen je vader en je broer, wordt opgemerkt dat een dergelijk audiofragment geen enkele bewijswaarde heeft. Dit kan immers door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kunnen worden opgemaakt zodat de echtheid ervan niet kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig jouw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan

blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/8, 48/9, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Inzake de bijzondere procedurele noden werpt verzoekster op dat zij de asielinstanties geïnformeerd had dat zij in het kader van haar huidig verzoek gehoord wilde worden door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Zo zei ze dat ze meer details wou geven over wat haar was overkomen en heeft haar raadsman in een e-mail van augustus 2023 hierop aangedrongen. Volgens verzoekster moet haar bijzondere kwetsbaarheid leiden tot een passende steun tijdens de interviews, wat een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal impliceert. Door ervan uit te gaan dat de nodige stappen in dit verband in de vorige procedure waren ondernomen en door haar niet opnieuw te horen bij het commissariaat-generaal, neemt de verwerende partij luidens het verzoekschrift de bijzondere (huidige) procedurele behoeften niet in acht, wat een schending inhoudt van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens haalt verzoekster aan dat haar raadsman in een e-mail van 29 augustus 2023 heeft uitgelegd dat zij een “*verergerde subjectieve vrees voor vervolgingen*” heeft. De verwerende partij heeft de erin aangehaalde situatie en uitlegging niet geanalyseerd, wat ten minste tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moet leiden. Bovendien benadrukt verzoekster de ernst en het voortduren van haar psychische toestand gedurende al die jaren. De vraag of er geen sprake is van een voortdurende (subjectieve) vrees voor vervolging is volgens haar dan ook gerechtvaardigd aangezien zij nog steeds zeer ernstige psychische nawerkingen heeft van de vervolgingen die zij in het verleden heeft ondergaan; nawerkingen die zullen verergeren indien zij naar Albanië terugkeert en waarbij verwezen wordt naar de psychologische getuigenverklaringen.

Voorts betwist verzoekster dat zij geen elementen aanhaalde waaruit kon blijken dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Vooreerst benadrukt zij dat haar relaas zeker banden heeft met het relaas van haar moeder, doch dat zij haar eigen vrees voor vervolgingen heeft ten aanzien van haar vader. Zo kent zij, naast het familiale geweld door haar vader, de vrees als kind en meisje dat zij weggenomen kan worden van haar moeder en/of dat ze ontvoerd en uitgehuwelijkt wordt door haar vader. Haar vader heeft als ouder nog rechten op haar, zijn minderjarige dochter, en bovendien, aldus verzoekster, werd aangetoond door haar (en haar moeder) dat hij er herhaaldelijk in geslaagd is aan justitie te ontsnappen (hij werd niet opgepakt en kon telkens wegluchten), wat nooit in twijfel werd getrokken door de verwerende partij. Haar vader heeft al geprobeerd haar te ontvoeren toen haar moeder niet aanwezig was. Daarnaast, aldus verzoekster, heeft zij – onder andere door de tussenkomst van NANSSEN van 11 juli 2023 – heel veel informatie voorgelegd waaruit de ineffectiviteit en afwezigheid van een bescherming door de Albanese autoriteiten in de praktijk en inclusief in het geval van verzoekster blijkt. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, vormt het NANSSEN-rapport volgens verzoekster wel degelijk een nieuw element want het bevat informatie die nieuw is en die nog niet eerder door het commissariaat-generaal werd geanalyseerd. Deze informatie is met name recent, algemeen en objectief en toont luidens het verzoekschrift aan dat de Albanese autoriteiten vrouwen en meisjes niet (effectief) beschermen tegen huiselijk geweld. Nog volgens verzoekster heeft het commissariaat-generaal geen enkele informatie geleverd over de situatie en de bescherming van personen zoals haar, te weten vrouwen/meisjes die in Albanië slachtoffer zijn van huiselijk geweld en wordt de door haar voorgelegde informatie niet op effectieve wijze tegengesproken. Een verwijzing naar de vorige asielpprocedure volstaat niet om deze informatie tegen te spreken omdat verzoekster sindsdien nieuwe informatie heeft verstrekt, te weten het NANSSEN-verslag en de e-mail van haar advocaat van 29 augustus 2023, waarmee in de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden. Verzoekster besluit dat zij derhalve nieuwe elementen en feiten verschaft en aantoonde dat haar problemen en haar vrees voor vervolging nog steeds bestaan en dat er uit algemene informatie blijkt dat bescherming door de autoriteiten in haar land van herkomst in haar geval geen realiteit is.

Tot slot haalt verzoekster aan dat haar vrees in geval van terugkeer naar Albanië gegrond is gelet op de mishandelingen en de poging tot ontvoering door haar vader in het verleden, elementen die een duidelijke aanwijzing vormen dat de vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico op ernstige schade reëel is, in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad in hoofdorde om haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in zeer ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal met het oog op een grondige analyse.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van haar betoog voegt verzoekster volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- e-mail van verzoeksters advocaat van 29 september 2023 (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 12 maart 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus, “*Albanië algemene situatie*” van 5 december 2023 en er de weblink van vermeldt.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een psychologisch attest van 8 maart 2024.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hierbij niet de minste nadere toelichting. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.6. Waar verzoekster hekelt dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, stipt de Raad aan dat verzoekster niet nader duidt op basis van welke bepaling of beginsel zij opnieuw gehoord had moeten worden. De Raad wijst verder op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van diezelfde wet. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoekster niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in het kader van verzoeksters huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming, ondanks het verzoek daartoe door verzoekster tijdens haar 'verklaring volgend verzoek' d.d. 22 augustus 2023, door haar psychologe in haar rapport van 7 juli 2023 en door haar advocaat in een e-mail van 29 augustus 2023 omdat zij zich tijdens een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal meer op haar gemak voelt om zich uit te drukken (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', punt 17, map documenten, stuk 1 en stuk 7 en hernomen als stuk 3 bij het verzoekschrift), belet(te) de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De verwerende partij dient daarbij niet bijkomend te motiveren waarom zij dit oordeel toegedaan was. Dat dit vereist zou zijn, kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verder wijst de Raad erop dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en nieuwe documenten neer te leggen en deze elementen en documenten ook verder toe te lichten (administratief dossier verzoekster, 'verklaring volgend verzoek'). Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken. Verder blijkt uit het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd in het kader van haar huidig verzoek aan verzoekster overigens verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster, minderjarige maar bijgestaan, was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat verzoekster bovendien op generlei wijze duidt wat zij tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dan wel concreet had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk aangaf dat het verhaal dat zij eerder bij het commissariaat-generaal verteld heeft nog steeds haar verhaal is en dat er haar op het moment van het afnemen van de 'verklaring volgend verzoek' d.d. 22 augustus 2023 geen nieuwe elementen te boven schoten die ze niet eerder heeft kunnen vermelden (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', punt 17). Er kan redelijkerwijze dan ook niet worden ingezien waarom zij toen aangaf opnieuw gehoord te willen worden door het commissariaat-generaal om "*meer details*" te kunnen aangeven. Overigens had zij de kans om de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift.

2.3.7. Verder, wat de beoordeling van de bijzondere procedurele noden betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde, als begeleide minderjarige heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Bovendien werd je, zoals je had gevraagd, gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Aangaande de verslagen van je psychologe wordt er vastgesteld dat zij hierin verwijst naar haar verslag dd. 21.12.2021, waarmee bij de beoordeling van je eerste verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds rekening werd gehouden. Voor het overige geeft zij aanbevelingen voor een eventueel persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, hetgeen in casu in de huidige procedure niet vereist was.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en jij in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

De Raad brengt zijn arrest met nummer 276 951 van 2 september 2023 in herinnering waarin de door verzoeker ingeroepen mentale problemen en haar mogelijke nood aan steunmaatregelen reeds werden beoordeeld. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde/een vorig verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, *quod non in casu*. De thans voorliggende psychologische rapporten van 7 juli 2023 en 24 augustus 2023 (administratief dossier, map documenten, stuk 6 en gevoegd bij stuk 1), die dateren van na het rapport van 21 december 2021 dat in het kader van de beroepsprocedure van verzoeksters eerste beschermingsverzoek werd voorgelegd, door de Raad reeds werd beoordeeld en ter ondersteuning van het huidig verzoek opnieuw werd voorgelegd, bevestigen slechts de eerder geïdentificeerde psychologische problemen en geven uitdrukkelijk aan dat het rapport van 21 december 2021 nog steeds actueel is, waardoor deze evenmin van aard zijn een ander licht te werpen op deze beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster. Bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota is nog een attest van de behandelende psycholoog van 8 maart 2024 gevoegd, waarin op louter algemene wijze wordt geattesteerd dat deze psycholoog verzoekster reeds sinds 18 november 2021 opvolgt.

Uit de door verzoekster nieuw bijgebrachte psychologische attesten blijkt geenszins dat haar psychologische problemen van die aard zijn dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de psychologische attesten blijkt weliswaar dat verzoekster kampt met psychologische problemen en symptomen van PTSD, doch blijkt geenszins dat zij hierdoor niet in staat zou zijn (geweest) om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek(en) om internationale bescherming.

Ten andere blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ d.d. 22 augustus 2023 aangaf dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure om internationale bescherming kunnen bemoeilijken, maar dat zij een vrouwelijke interviewer en tolk verkiest opdat zij zich kan uiten zoals zij wil. Uit de ‘beoordeling bijzondere procedurele noden’ van diezelfde dag blijkt dat volgende passende steunmaatregelen werden genomen: een vrouwelijke interviewer en tolk, de aanwezigheid van verzoeksters moeder, de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon, te weten verzoeksters psychologe en dit naar

aanleiding van de vraag hiertoe van verzoeksters advocaat, en het houden van het interview door een gespecialiseerde dossierbehandelaar.

Op grond van het geheel van wat voorafgaat was verzoekster in de gelegenheid gesteld om zich uitvoerig en in vertrouwen uit te drukken, zoals zij had verzocht. Dat een passende steun tevens een bijkomend persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal impliceert, kan, gelet op wat hierover *supra* reeds is gesteld, niet worden bijgetreden.

Aldus werden de bijzondere procedurele noden van verzoekster in acht genomen in het kader van haar huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming en ligt geen schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet voor.

Wat betreft ten slotte nog het betoog van verzoekster dat zij ten gevolge van haar psychische toestand een verhoogde subjectieve angst heeft om terug te keren naar Albanië, wat zij onder meer tracht aan te tonen middels de bijgebrachte psychologische attesten, is de Raad van oordeel dat dit bezwaarlijk kan volstaan om in haar hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De Raad wijst erop dat de vastgestelde psychologische problemen van verzoekster geen afbreuk kunnen doen aan de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde nationale beschermingsmogelijkheden waarover zij beschikt.

In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij louter omwille van haar psychische en medische problemen internationale bescherming behoeft, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt en uit de neergelegde attesten evenmin kan worden afgeleid dat haar psychische en medische (syndroom van Turner) problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure (zie tevens *infra*).

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

2.3.8.1. De Raad stipt aan dat de commissaris-generaal inzake verzoeksters in eigen naam ingediend eerste verzoek om internationale bescherming op 2 december 2021 besloot tot de niet-ontvankelijkheid op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dit omdat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk onderzoek voor haar rechtvaardigen. Zo berustte het eerste eigen verzoek om internationale bescherming van verzoekster volledig op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming van 2 april 2019, dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige werd ingediend, dat op 29 mei 2019 kennelijk ongegrond werd bevonden door de commissaris-generaal. Geoordeeld werd dat, waar verzoeksters moeder verklaarde dat zij niet kan terugkeren naar Albanië omdat zij haar ex-man vreest en zij tevens vreest dat de personen die door haar ex-man werden opgelicht haar kinderen zouden ontvoeren, zij niet aannemelijk maakt dat laatstgenoemde personen haar of haar dochter werkelijk zouden vervolgen of ernstige schade zouden toebrengen en dat verzoeksters moeder verder niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op de hulp van de Albanese autoriteiten, zowel voor een eventueel conflict met de personen die door haar ex-man werden opgelicht als voor verdere problemen met haar ex-man zelf. Hierbij werd *an sich* niet betwijfeld dat verzoeksters moeder problemen kende met haar ex-man. Verder werd gesteld dat uit de contactverboden, het echtscheidingsvonnis, de bewijzen van gevangenschap in Kosovo en het uittreksel van het strafregister van de ex-man van verzoeksters moeder louter blijkt dat de Albanese en Kosovaarse autoriteiten doeltreffend hebben opgetreden tegen haar ex-man, aldus de commissaris-generaal. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 234 950 van 7 april 2020, waartegen geen cassatieberoep werd aangetekend bij de Raad van State. Derhalve betreft de beslissing in het kader van dit verzoek een definitieve beslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19°, van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde in voormeld arrest nr. 234 950 dat verzoeksters moeder niet had aangetoond dat zij in Albanië met betrekking tot haar verklaarde problemen en vrees alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. In betreffend arrest wordt het huiselijk geweld niet betwist en staat aangaande de nationale beschermingsmogelijkheden onder meer het volgende te lezen: "*De Raad herneemt dat uit de verklaringen van verzoekende partij en uit de door haar neergelegde*

documenten blijkt dat, wanneer zij wel aangifte deed van bepaalde feiten, de Albanese autoriteiten wel degelijk en daadwerkelijk optraden en actie ondernamen, getuige hiervan de door verzoekende partij neergelegde contactverboden opgelegd aan haar ex-man alsook diens Albanees strafregister. De ex-echtgenoot van verzoekende partij werd niet enkel in Albanië gerechtelijk vervolgd en in hechtenis genomen, maar heeft blijkens de bijgebrachte stukken ook in Kosovo een gevangenisverleden. Verzoekende partij kan in het licht van haar eerdere verklaringen en gelet op de verschillende door haar neergelegde (gerechtelijke) documenten bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij voor de problemen met haar agressieve en gewelddadige ex-man, van wiens huiselijk geweld zij en hun gezin het slachtoffer waren, geen toegang had en beroep kon doen op de Albanese politie en autoriteiten."

Zonder België te hebben verlaten, diende verzoeksters moeder op 12 juli 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in en diezelfde dag diende verzoekster, als minderjarige in eigen naam, een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het tweede verzoek van verzoeksters moeder, waarin zij onder meer aangaf te vrezen dat haar ex-man haar dochter zal meenemen en uithuwelijken en dat haar ex-man een internationale klacht indiende tegen haar omdat zij het land verliet met hun dochter zonder zijn toestemming, werd op 22 oktober 2021 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal en het hiertegen ingesteld beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 270 155 van 21 maart 2023. Verzoeksters moeder diende hiertegen geen cassatieberoep in zodat deze beoordeling en beslissing definitief en vaststaand zijn.

Het door verzoekster ingediende eigen eerste verzoek om internationale bescherming werd, zo weze herhaald, op 2 december 2021 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Verzoeksters eerste eigen verzoek om internationale bescherming berustte immers volledig op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en verzoekster haalde geen elementen aan waaruit kon blijken dat geen of onvoldoende beroep kon worden gedaan op de in Albanië aanwezige autoriteiten. De Raad verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest nr. 276 951 van 2 september 2023 en bevestigde hierbij expliciet dat de door verzoekster aangehaalde elementen, met name de vrees dat ze zal weggenomen worden van haar moeder en/of dat ze ontvoerd en uitgehuwelijkt zal worden door haar vader, niet konden worden beschouwd als eigen feiten die een afzonderlijk onderzoek konden rechtvaardigen, dat verzoekster niet *in concreto* aantoonde dat ze niet kan rekenen op bescherming van de Albanese autoriteiten en dat haar vrees dat haar moeder ten gevolge van een klacht door haar vader naar de gevangenis zou gaan geheel hypothetisch is. Daarbij werd nog gesteld dat het bij de aanvullende nota gevoegde psychologisch attest van 21 december 2021 aan deze vaststellingen geen afbreuk doet. Aangezien verzoekster naliet om binnen de daartoe voorziene wettelijke termijn cassatieberoep aan te tekenen tegen dit arrest, resten er haar geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat haar betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt evenwel vast dat een dergelijk nieuw element niet door verzoekster wordt aangereikt, zoals hierna genoegzaam zal blijken.

2.3.8.2. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster blijft vasthouden aan haar verklaringen over haar vrees voor vervolging vanwege haar vader. Verzoekster herhaalt immers dat zij in Albanië het slachtoffer was van huiselijk geweld, fysiek en mentaal, door haar vader en dat ze zich niet toereikend en persoonlijk beschermd voelt door de Albanese autoriteiten tegen haar vader en tegen de mensen door wie ze bedreigd werden en met wie haar vader problemen heeft. Verder haalt zij opnieuw aan dat haar vader klacht indiende tegen haar moeder wegens ontvoering. Zij bevestigt hierbij overigens expliciet dat het verhaal dat zij eerder bij het commissariaat-generaal verteld heeft nog steeds haar verhaal is en dat er haar op het moment van het afnemen van de 'verklaring volgend verzoek' d.d. 22 augustus 2023 geen nieuwe elementen te boven schoten die ze niet eerder heeft kunnen vermelden. Zij vreest bij terugkeer naar Albanië dan ook nog steeds vermoord te worden ofwel uitgehuwelijkt en daarbij verkracht te worden. Verder vreest zij dat zij niet de mogelijkheid zal hebben om verder te studeren en dat ze ook niet opgevolgd zal worden op medisch vlak, zoals ze in België wordt opgevolgd voor het syndroom van Turner waaraan ze lijdt (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', punt 17 en 20).

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster volgende documenten neer: een rapport van NANSEN (met daarbij gevoegd de echtscheidingsakte van haar ouders met beëdigde vertaling, psychologische rapporten d.d. 21 december 2021 en 7 juli 2023, een medisch rapport aangaande het syndroom van Turner, een informatiefiche van het syndroom van Turner, een ondertekend mandaat ter instemming met betrekking tot persoonlijke informatie en twee krantenartikelen over een drievoudige femicide in Albanië), een USB-stick met daarop een audiogesprek van een dispuut tussen haar vader en broer eind 2018, de echtscheidingsdocumenten van haar ouders met Engelse vertaling, medische rapporten waarin het syndroom van Turner wordt vastgesteld en bevestigd, een verslag van de *UN Human Rights Committee* over

een Albanese vrouw die een verzoek om internationale bescherming in Denemarken indiende, een psychologisch rapport d.d. 24 augustus 2024 en een e-mail van haar advocaat d.d. 29 augustus 2023 (administratief dossier, map documenten, stukken 1-7 en 'verklaring volgend verzoek', punt 19).

De Raad is van oordeel dat verzoekster in het kader van haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt die de kans om internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, verwees verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers (in hoofddorde) slechts opnieuw naar de reeds eerder aangehaalde problemen met haar vader, de in haar ervaring gebrekkige bescherming door de Albanese autoriteiten en de problemen met mensen die haar vader kende. Hoewel verzoekster, zo weze herhaald, stelde dat zij meer details wilde vertellen over wat haar was overkomen, haalde zij geen nieuwe elementen aan die zij niet eerder kon vermelden tijdens de administratieve, dan wel beroepsprocedure in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster scheen hierbij totaal geen nieuw licht op het hoofdelement die in het kader van haar eerste beschermingsverzoek werd genomen, met name dat dit eerste verzoek gebaseerd was op dezelfde elementen die door haar moeder reeds werden aangehaald in haar eerste (en tevens ook tweede) verzoek en dat reeds beoordeeld werd in graad van beroep. Zij brengt evenmin elementen aan die de conclusie van de eerdere beslissingen, met name dat zij en haar moeder niet aantonen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten, kunnen wijzigen.

2.3.8.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij een eigen vrees heeft voor vervolging vanwege haar vader en dat *"(h)aar vrees voor vervolgingen verschillen van deze van haar moeder want ze kent – naast het familiale geweld door haar vader – de vrees dat zij weggenomen kan worden van haar moeder, en/of dat ze ontvoerd wordt en uitgehuwd wordt door haar vader"*, merkt de Raad op dat in arrest nr. 276 951 van 2 september 2023 reeds voor recht werd gezegd dat de verwerende partij terecht vaststelde dat deze elementen niet beschouwd kunnen worden als eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen: *"Immers overweegt verwerende partij in dit verband terecht als volgt: "In dit geval blijkt uit je verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek dd. 2 april 2019, waarvoor de beslissing definitief is. Je moeder verklaarde dat zij je vader vreesde, door wie jullie jarenlang werden mishandeld en die jullie ook na de echtscheiding bleef lastigvallen en geweld tegen jullie bleef gebruiken. Daarnaast vreesde zij de personen aan wie je vader geld verschuldigd was. Zelf beschreef je ook je vrees voor de personen aan wie je vader geld verschuldigd was, alsook de geweldplegingen van je vader tegenover jouzelf en je moeder. Wat betreft je verklaring dat je vader jou zou willen ontvoeren en uithuwelijken, wordt opgemerkt dat deze volledig kadert in de door je moeder reeds aangehaalde problemen met je vader. Jij hebt geen elementen aangehaald waaruit kan blijken dat jullie geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Dat jouw moeder zou worden gezocht door Interpol (CGVS, p. 5) en naar de gevangenis zal worden gebracht als ze in Albanië komt (CGVS, p. 6), heb je slechts gebaseerd op de gesprekken met je grootouders en wordt nergens met concrete elementen onderbouwd. Indien je vader klacht indiende tegen je moeder wegens ontvoering, kan er overigens niet zomaar van worden uitgegaan dat de Albanese autoriteiten haar in vervolging gesteld hebben."*

Verzoeksters moeder haalde in het kader van haar volgend, tweede, verzoek om internationale bescherming – dat op dezelfde dag als verzoeksters eigen eerste verzoek werd ingediend – overigens voor het eerst eenzelfde vrees aan, met name dat haar dochter ontvoerd en uitgehuwelijkt zal worden door haar ex-man. Dienaangaande oordeelde de Raad reeds als volgt in arrest nr. 270 155 van 21 maart 2023:

"Inzake de motivering omtrent de door haar aangehaalde vrees dat haar ex-man haar dochter zal meenemen en uithuwelijken, merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij hiervan geen gewag had gemaakt omdat haar dochter, die zich schaamde voor de mishandelingen vanwege haar vader, haar verzocht had om niet in detail over haar te praten. Echter heeft verzoekende partij nooit verborgen gehouden dat haar ex-man gewelddadig was jegens haarzelf en jegens haar kinderen. Verzoekende partij stelt dat zij geenszins kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten en wijst er ook hierop dat zij in het verleden reeds herhaaldelijk maar zonder succes getracht heeft bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar verschillende rapporten betreffende het probleem van gedwongen huwelijken in Albanië (zie bijlagen 9-10 van het verzoekschrift).

2.2.14.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, indien verzoekende partij werkelijk omwille hiervan een vrees koestert dat haar ex-man haar dochter zal meenemen en uithuwelijken, van haar redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij reeds tijdens haar eerste verzoek melding zou hebben gemaakt van het concrete incident waarbij haar ex-man haar dochter toen zij 13 jaar was zou hebben gezegd dat hij haar zal meenemen en uithuwelijken. Verzoekende partij kan geenszins volstaan met de uitleg dat haar dochter haar had gevraagd niet over haar in detail te treden. Immers gaf verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek aan dat haar vrees dat haar ex-man haar dochter iets zal aan doen de hoofdrede is waarom zij niet kan terugkeren naar Albanië (administratief dossier, stuk 8, map 'vorig verzoek', notities CGVS, p. 22). Dat verzoekende partij vervolgens evenwel nalaat alle concrete incidenten waarop zij deze vrees steunt kenbaar te maken, louter

omdat haar dochter haar vroeg niet over haar in detail te treden, is allerm minst ernstig en staat geenszins in verhouding met het door haar voorgehouden risico dat zij beiden zouden lopen bij een terugkeer naar Albanië. Dat verzoekende partij dit feit niet vermeldde tijdens haar eerste verzoek, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid ervan. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij hoe dan ook geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in het kader van haar eerste verzoek dat zij voor wat betreft de problemen met haar ex-man niet aantoont dat zij (en haar dochter) niet zouden kunnen rekenen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Zoals hierboven reeds opgemerkt, werd de verklaring van verzoekende partij dat zij in het verleden niet kon rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten reeds in het kader van haar eerste verzoek omstandig weerlegd en werd vastgesteld dat de politie wel degelijk doortastend optrad telkens zij beroep deed op hen (zie punt 2.2.11 van onderhavig arrest). Met een loutere verwijzing naar algemene informatie over de problematiek van gedwongen huwelijken in Albanië toont zij geenszins aan dat zij/haar dochter in Albanië wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. De Raad benadrukt dat zulks in concreto dient te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij echter in gebreke blijft.”

2.3.8.4. Het ten behoeve van verzoekster opgestelde ondersteuningsrapport van NANSSEN (administratief dossier, map documenten, stuk 1) bevat, zoals in de bestreden beslissing correct wordt aangestipt, de herhaling van een heel aantal zaken die reeds werden aangehaald in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming, hetzij in de administratieve fase, hetzij in de beroepsfase. Waar verzoekster deze beoordeling in de bestreden beslissing van de tussenkomst van NANSSEN hekelt, stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins aantoont dat de inhoud van dit document van die aard is dat er sprake is van een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Uit de inhoud van dit verslag blijkt dat NANSSEN o.a. uitgebreide kritiek uit op de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal en de Raad, in het bijzonder deze van de bijzondere procedurele noden die in hoofde van verzoekster zouden bestaan en de steunmaatregelen die hadden moeten worden genomen en de beoordeling van de nood aan vluchtelingenstatus. Dit betoog is in grote mate gebaseerd op elementen die deel uitmaken van het administratief dossier inzake verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming of die door haar in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad werden aangebracht. De Raad verwijst dienaangaande dan ook naar hetgeen *supra* reeds is uiteengezet omtrent het gezag van gewijsde waarmee het arrest van de Raad van 2 september 2023 is bekleed.

Voor zover in het betreffende rapport van NANSSEN gewezen wordt op “*nieuwe elementen*”, merkt de Raad het volgende op. Waar NANSSEN duidt op de exacte bezoekregeling in de echtscheidingsakte tussen verzoeksters vader en moeder en zich aldus beroept op het bezoekrecht van verzoeksters vader, merkt de Raad op dat dit bezoekrecht reeds mee in overweging werd genomen bij de behandeling van het eerste verzoek van verzoekster en dat van haar moeder. De thans opnieuw voorliggende echtscheidingsakte (administratief dossier, map documenten, stuk 3 en tevens gevoegd bij stuk 1) werd reeds eerder neergelegd, meer bepaald in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder, dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige werd ingediend, en kan dan ook niet als een nieuw element beschouwd worden.

Waar in het rapport van NANSSEN verder wordt gewezen op het feit dat verzoeksters vader niet langer onder arrestatiebevel staat daar hij een klacht kon indienen tegen haar moeder, stipt de Raad aan dat ook dit element reeds bekend was ten tijde van haar eerste verzoek. Overigens toont het loutere feit dat haar vader in staat was om bij de politie een klacht in te dienen geenszins aan dat de Albanese autoriteiten (niet) langer bereid zouden zijn stappen te ondernemen tegen haar vader indien dat (opnieuw) nodig zou zijn.

Waar in het rapport van NANSSEN als laatste nieuw element tenslotte wordt gewezen op het in dit rapport vervatte advies van NANSSEN zelf, is de Raad van oordeel dat in dit advies geen nieuwe, inhoudelijke elementen worden aangebracht die de beoordeling van verzoeksters verzoek kunnen wijzigen en dat dit dus niet als een nieuw element kan worden beschouwd dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Zo blijkt het rapport grotendeels achtergrondinformatie te bevatten, die geen ander licht kan werpen op de beoordeling die al werd gedaan over het eerste verzoek om internationale bescherming. Dit geldt evenzeer voor de tijdens de administratieve procedure reeds neergelegde en bij het verzoekschrift opnieuw gevoegde brief van verzoeksters advocaat van 29 augustus 2023. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Albanië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om de geldigheid van eerdere beslissingen inzake haar nood aan internationale bescherming te weerleggen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

2.3.8.5. Verzoekster haalt in het verzoekschrift, onder verwijzing naar het gestelde in het reeds vermelde NANSSEN-rapport, aan dat recente, algemene en objectieve informatie aantoont dat de Albanese autoriteiten vrouwen en meisjes niet (effectief) beschermen tegen huiselijk geweld. Zij hekelt dat de verwerende partij geen enkele informatie heeft geleverd over de situatie en de bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld in Albanië. Zij besluit dat bescherming in haar land van herkomst door de autoriteiten in haar geval geen realiteit is.

Uit een samenlezing van alle voorliggende informatie, waaronder de laatste COI Focus “*Albanië Algemene Situatie*” van 5 december 2023 zoals door de verwerende partij aangebracht middels haar aanvullende nota van 12 maart 2024 en dat een hoofdstuk over huiselijk geweld bevat, blijkt dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het ernstig en wijdverspreid fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van *preliminary protective orders* en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een *shelter* opgevangen worden. Verder beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, werden nieuwe provisiën opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (*Referral Mechanism against Domestic Violence*) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven roepen en werden voorzieningen zoals vluchtthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebreid. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het *LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases* dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese *Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence* en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. In 2022 heeft Albanië tevens de *International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work* onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

De in het rapport van NANSSEN opgenomen algemene informatie kan geen afbreuk aan het voorgaande. Met de loutere verwijzing naar de zaak van een Albanese vrouw wiens verzoek om internationale bescherming in Denemarken werd geweigerd en naar krantenartikelen over femicide in Albanië (administratief dossier, map documenten, stuk 5 en gevoegd bij stuk 1), toont verzoekster niet aan dat de conclusie van de eerdere beslissingen, met name dat zij en haar moeder niet aantonen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten, niet langer stand houdt. Ieder verzoek om internationale bescherming dient op de eigen merites te worden onderzocht en met deze verwijzingen toont verzoekster geenszins *in concreto* aan dat zij en haar moeder bij een eventuele terugkeer naar Albanië niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

2.3.8.6. Wat de voorliggende medische rapporten betreft (administratief dossier, map documenten, stuk 4 alsook gevoegd bij stuk 1), merkt de Raad op dat een deel hiervan reeds werd neergelegd in het kader van de administratieve fase van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming en dat de nieuw voorgelegde medische documenten louter in het verlengde liggen van de reeds ingediende en beoordeelde documenten. Het wordt verder geenszins ontkend dat verzoekster lijdt aan het syndroom van Turner en dat

zij daardoor, blijkens de voorliggende informatiefiche over deze ziekte, nood heeft aan educatieve zorg en een zorgzame gezinsomgeving. Waar verzoekster evenwel opwerpt dat er in Albanië geen gespecialiseerde artsen zijn voor deze ziekte, merkt de Raad op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Albanese autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. De Raad wijst er verder nog op dat in 's Raads arrest nr. 291 197 van 29 juni 2023 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2021, waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, worden verworpen.

2.3.8.7. Betreffende de USB-stick, waarop volgens de verklaringen van verzoekster een audiofragment zou staan van een ruzie tussen haar vader en broer eind 2018 (administratief dossier, map documenten, stuk 2 en 'verklaring volgend verzoek', punt 19), treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat een dergelijk audiofragment geen enkele bewijswaarde heeft, daar dit door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kan worden opgemaakt zodat de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Overigens wordt het huiselijk geweld op zich geenszins betwist zodat de Raad niet inziet hoe dit audiofragment uit 2018 de kans op internationale bescherming aanzienlijk zou kunnen vergroten.

2.3.8.8. Waar verzoekster verder aanhaalt dat zij vreest dat zij bij een terugkeer naar Albanië niet de mogelijkheid zal hebben om verder te studeren, stelt de Raad vast dat dit enkel gebaseerd is op persoonlijke en blote verklaringen die zij met geen enkel objectief element weet te staven.

2.3.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoekster in "*zeer ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS